

Tretia adventná nedeľa B

Jn 1, 6 – 8, 19 – 28

17. december 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Pomaly vrcholí čas predsviatočných príprav. Niektorí zháňajú posledné vianočné darčeky, iní chcú ešte využiť atmosféru zábavy na vianočných trhoch. A cirkev nám v kontraste k tomu všetkému dnes ponúka ešte raz postavu Jána Krstiteľa, Pánovho predchodcu. Aj keď dnešná nedeľa je nedeľou adventnej radosti, je zrejmé, že tu v chráme nepôjde o nejakú lacnú, pozlátkovo - staniolovú radosť.

Ján o sebe skromne hovorí: „Som hlas volajúceho na púšti. Pripravte cestu Pánovi, ako povedal prorok Izaiáš.“ A naozaj pripravoval cestu tomu, ktorý prišiel po ňom. Pripravoval ju svojim kázaním, krstom očisťoval vtedajšiu spoločnosť a pripravoval najmä svojim životom. Stal sa mocným hlasom, ktorý bolo počuť.

Keď sa zástupcovia kňazov, farizejov pýtali: povedz nám - kto si, Ján odpovedal: ja nie som Kristus, ja nie som Mesiáš. Nepokladal sa ani za proroka, hoci ním bol. Až nakoniec priznal svoju identitu pripravovateľa cesty.

Otázka kto som, je dôležitá pre nás všetkých. Aj my - každý jeden z nás - si ju máme položiť. Kto som vo vzťahu ku Kristovi? Len divák, nezaujatý pozorovateľ? Aký je môj vzťah ku Kristovi? Snažím sa mu pripraviť cestu? Čo znamená moja viera v Krista - prečo som prijal krst. A takisto: je Kristus pre mňa zdrojom adventnej radosti? Aj ja, spolu s mnohými ďalšími kňazmi, si dnes často pripadám s posolstvom kresťanstva ako na pustatine už aj dnešného sveta. Ľudia dnes radšej ako vážne otázky majú zábavu, aj keď veľa zábavy niekedy nudí a tak musia vymýšľať stále nové a silnejšie podnety. Nie nadarmo sa kniha jedného moderného mysliteľa volala „Uzabávať sa k smrti“. Mnoho ľudí dnes ani zoči voči tomu poslednému nevie nájsť nič podstatnejšie.

Ako sa ale my kresťania vyrovnávame s touto situáciou, s touto púšťou dnešného sveta? Je to len dôvod k znechuteniu, k nadávaniu na dobu, alebo sa aj my snažíme, podobne ako Ján – napriek nepriazni situácie pripraviť cestu Kristovi? Pred pár dňami uplynulo 50 rokov od tragickej smrti Jezuitu Michala Petráša, ktorý z 26 rokov svojho kňazstva mohol len tri roky – podobne ako Kristus – vykonávať službu kňaza vo verejnej pastorácii, pri oltári. Zvyšok svojho kňazstva strávil vo väzení, alebo ako robotník na stavbe. Zhodou okolností tie krátke tri roky po roku 1968 pôsobil práve v mojom rodisku, v Piešťanoch.

Tento charizmatiký kňaz mi je príkladom ako žiť svoju vieru naplno. Premýšľal ju vo viacerých súvislostiach života. Jeho kázne boli preto magnetom a takisto piatkové dialógy, v ktorých odpovedal na otázky veriacich. Jeho život bol životom pre Krista. Stal sa príkladom v snahe prinášať Krista dnešnému svetu – tak ako to robil: či už pri oltári, na stavbe alebo vo väzení. Snažil sa povzbudenie Krista prinášať do každej situácie. V jeho listoch, ktoré sa zachovali, napr. po opätovnom odňatí štátneho súhlasu hovorí, že „ľudský život nie je nijaká kvitnúca záhrada, plná symfónie spevavého vtáctva. Aj po Kristovej vykupiteľskej smrti ostávajú večne platné slová Písma „v pote tváre budeš dorábať svoj chlieb, kým sa nevrátiš do zeme, z ktorej si bol vzatý, lebo prach si a na prach sa

obrátíš.““ Na druhej strane mnohé z modernej doby – pričom on sám bol moderným človekom – charakterizoval ako úpadok viery, ako snahu zľahčovať kresťanstvo.

Preto podobne ako Ján Krstiteľ neváhal žiť kontrastne voči ostatnej spoločnosti. Ani my by sme sa nemali za každú cenu približovať dnešnému svetu. Ján ale svoju dobu neodvrhol, modlil sa za ňu, bol v nej naďalej prítomný, aj keď jeho láska mala podobu kritiky. Ján krstil krstom pokánia – snažil sa očisťovať spoločnosť. My sa často už ozajstnému pokániu, ozajstnému krstu už často vyhýbame.

Modlime sa aj my za to, aby sme mali silu odvahu svedčiť o Kristovi, prinášať ho do pustatiny dnešného sveta. Aby sme hľadali Krista na prvom mieste, všetko ostatné až potom. Možno niektorí ešte premýšľate nad vhodným darčekom pre vašich blízkych. Nezapudnime, že tým najcennejším darom sa môžeme stať my sami. Osobitne vtedy, keď vo svojom srdci budeme mať Krista, jeho lásku. Snažme sa teda, aby sme aj my boli tými Jánmi Krstiteľmi, ktorí pripravujú cestu Pánovi.

Viliam Arbet